

Murillo.

(Sestavil in spisal dr. Fr. L.)

Četudi je Murillo izmed največjih, ne samo španskih, ampak tudi drugih slikarjev, vendar vemo le malo o njegovem življenju. Bil je Murillo vseskozi umetnik; njegovo življenje mu je bila umetnost. Zato se je pa tudi povzdignil v umetniških vzorih in v slikarski spretnosti tako visoko, da se ž njim kot največjim mojstrom ponášajo njegovi rojaki Španci.

Bartolomé Estéban (Jernej Štefan) Murillo se je porodil zadnji dan l. 1617. in bil krščen naslednji dan novega leta v Sevilli na Španskem.

O njegovih stariših vemo le to, da so zgodaj umrli in da je bil naš deček v desetem letu že sirota. Njegov jerob ga je dal slikarju Juanu de Castillo v nauk. Dečko naj bi se izučil toliko, kolikor je treba znati za vsakdanji kruh. Slikarji so živeli tedaj na Španskem večinoma na oni stopinji kakor boljši rokodelci.

Murillo je preživel le mlado dóbo pri prvem mojstru. Leta 1639. se je preselil Juan v mesto Cadiz, in Murillo je ostal sam. Dvaindvajsetletni mladenič je bil prepuščen sam sebi. S slikarstvom se je moral ži-

viti. Delal je preproste podobe svetnikov po ceni in jih lahko prodajal. Tedaj se pa snide z nekdanjim sošolcem in znanecem, ki mu je pripovedoval čudovite reči o slikah in slikarjih na Nizozemskem. Ta znanec, Pedro Moya, je bil šel kot vojak na Nizozemsko in Angleško in se seznanil s tedanjo cvetočo umetnostjo.

To poročilo je bilo kakor iskra za nadarjenega mladeniča, ker je vnelo vso njegovo dušo. „Torej naprej!“ zaklical si je in sklenil l. 1643. iti v Madrid, da bi se tamkaj učil pri pravih

umetnikih. Sreča mu je bila prijazna. V Madridu je živel neki Seviljan, Diego Velasquez, ki je bil kraljevski dvorni slikar. Ta je sprejel 25 letnega Murilla v nauk in mu ponudil priliko učiti se slikarske umetnosti ob najboljših slikah slavnih slikarjev; ob enem ga je vabil opazovati prirodo in življenje. Dve leti je bil Murillo v Madridu; pridno je delal in se pridno učil. Ta čas je bil zanj neizrekljivo koristen. Sreča se je bila zasmehljala Murillu in odslej mu je bila zvesta. Povrnivši se v Sevillo, dobil

je kmalu priliko, da je pokazal svojo zmožnost in napredek. Frančiškani domačega mesta so mu naročili, naj poslika glavno hodišče z oljnatimi slikami. V letih 1645. in 1646. je naslikal najst večjih velikih slik, ki so domačinom jako ugajale in mu pridobile slavno ime. Njegove slike so se odlikovale s tem, da je slikal svete osebe tako resnično, kakor bi živele in delovale, in ne po starem kopitu. Jako rad je opazoval namreč resnične osebe in prizore, in ko je našel kaj znamenitega, takoj je naslikal s čopičem tisti predmet.

Murillo.

Ker je dobival dovolj dela in je lahko živel, oženil se je l. 1648. z deklico plemenite rodbine seviljske, z donno Beatrizo de Cabrera y Sotomayor. Prav veliko slik je iz one dóbe, v katerih se kaže sicer krepka slikarska spretnost, vendar še vedno napredovanje. Zmerom teži na to, da kaže resnico; poleg tega se vidi, kako čuti in umeva vse to, kar slika. Iz te dóbe so: „Rebeka in Eleazar ob vodnjaku“, „Sv. družina, imenovana del pajarito“ in več drugih slik podobnih predmetov. V vseh se kaže nekak realizem;